

Intervenția lui don Julián Carrón

Macerata – Loreto, 7 iunie 2008

1. Adevăratul protagonist este cerșetorul

Ce ne-a adus aici pe fiecare dintre noi, în această seară? Numai recunoașterea și seriozitatea cu care am luat în seamă propria nevoie umană, numai un moment de fidelitate față de noi înșine, față de propria umanitate. Pentru că fiecare dintre noi este tocmai asta: nevoiaș. Este frumos să fim nevoiași, pentru că acest lucru ne trimite la Unicul care poate să răspundă acestei nevoi. Dar pentru ce anume nevoiași? Papa se întreba în enciclica Spe Salvi: “Ce dorim cu adevărat? În fond “, spunea Papa citându-l pe Sf. Augustin, “vrem un singur lucru: viața care este pur și simplu viață, pur și simplu “fericire”. Nu este, la urma urmei, altceva de cerut în rugăciune. Nu ne-am pus pentru nimic altceva pe cale: numai despre asta este vorba. Dar apoi Augustin mai spune: uitându-ne mai bine, nu știm deloc ce vrem în fond, ce-am vre cu adevărat”, și totuși “știm că trebuie să existe un lucru pe care nu-l cunoaștem și spre care ne simțim împinși” (n.11).

Nu este deja știut faptul de a recunoaște că fiecare dintre noi are această nevoie și că trebuie să existe un lucru pe care nu-l cunoaștem, pentru că, așa cum ne amintește regizorul Tarkovski, “de mult timp, omul occidental a ars traista și toiagul călătorului, cu mișcătoarea sa atitudine față de rugăciune”. Omul a renunțat să mai fie pelerin, adică a renunțat să înțeleagă că viața este un drum spre un destin infinit, și atunci “Locuința omului nu mai este orizontul, ci ascunzătoarea, unde nu se întâlnește cu nimeni și unde, din acest motiv, începe să se îndoiască de însăși existența sa”. Epoca contemporană este o tragică dovadă a finalului la care omul ajunge în pretenția sa de autonomie, de a face de unul singur, de a se realiza de unul singur, de a se crea de unul singur. De aceea, lupta este între cerșetor, cel care se recunoaște nevoiaș, și cel autosuficient, care gândește că n-are nevoie de nimic și își este îndeajuns sieși. Este o luptă între două concepții ale omului, între cel care aparține unui fapt mai mare și cine își aparține sieși.

Fiecare dintre noi știe că este adâncit în această luptă: de aceea, rugăciunea cea mai stringentă este pentru a ieși învingători. Pentru don Giussani este clar care este primul pas de făcut: omul devine din nou el însuși atunci când devine din nou cerșetor, când cerșește din nou scopul său, destinul său, ca un copil care își cerșește mama.

Pelerinajul pe care suntem pe cale să-l facem este un prilej unic de a deveni din nou cerșetori. Cerșetorul este omul adevărat, omul care recunoaște întreaga măreție a dorinței sale: atât de măreață că noi nu suntem în stare să-i răspundem de unii singuri. De aceea, “Doamne, spre numele și memoria ta se îndreaptă întreaga noastră dorință” (Is 26,8). Lucrul cel mai uimitor este că, văzându-ne atât de nevoiași, Domnul a devenit el însuși cerșetor de noi.

2. “Cristos, cerșetor al inimii omului”

Cine se uită la această cerșire a lui Cristos care cere inima noastră nu poate să nu fie uimit: “Ce este omul ca să-ți amintești de el, și de fiul omului pentru ce te îngrijești?” (Ps 8,5).

Este vestea ajunsă la acea fată de 15-17 ani, la Nazaret, care o face să exulte de bucurie, așa cum se exprimă ea însăși în fața Elisabetei: “Domnul s-a uitat la umilința” – nimicul – “slujitoarei sale” (Lc

1,48). Creștinismul este anunțul acestei vești, al acestei priviri noi, pline de milă, a lui Cristos pentru fiecare dintre noi. Pentru a se face recunoscut, Dumnezeu a intrat în istorie, în viața fiecărui om, ca om, într-o formă umană: și astfel gândul și întreaga afecțiune au fost “blocate”, atrase, spunea don Giussani. Cine a întâlnit această privire a fost marcat, cuprins de o bucurie fără egal, așa cum i s-a întâmplat acelui vameș din Ierihon, atunci când Isus l-a privit și i-a spus: “Zaheu, coboară repede, pentru că astăzi trebuie să mă opresc în casa ta” (Lc 19,5), a alergat în grabă, plin de bucurie.

Aceasta este privirea care traversează Evanghelia: când Isus, adresându-se mulțimii, spune – așa cum ne spune astăzi fiecăruia dintre noi - : “Până și firele de păr din capul vostru sunt numărate toate” (Mt 10,30); sau femeii care merge să-și îngroape fiul: “Femeie, nu plânge” (Lc 7,13); aceste expresii spun întreaga duioșie a lui Cristos față de problemele noastre.

Aceasta este valoarea noastră: noi, care nu însemnăm nimic, am fost priviți – suntem priviți acum – astfel, și, de aceea, cine a întâlnit această privire nu a putut să nu fie prins până în măduvă. De atunci, toți cei care l-au întâlnit au devenit, și ei, cerșetori de Cristos.

3. “Inima omului, cerșetoare de Cristos”

“Cristos, cerșetor al inimii omului, iar inima omului, cerșetoare de Cristos”: așa cum facem noi în această seară, încercând să ne identificăm cu Fecioara, care permitea să pătrundă această privire; așa cum au făcut discipolii, care îndată ce l-au găsit pe acel om au fost atât de atrași de prezența sa că nu au putut evita să meargă să-l caute a doua zi; sau Paul, fariseul care, după ce l-a întâlnit, spune: “Tot ceea ce înainte consideram un câștig, am considerat o pierdere, pentru Cristos; ... dar nu că eu aș fi câștigat premiul: numai fac un efort să alerg pentru a-l câștiga, pentru că și eu am fost câștigat de Cristos” (Fil 3, 712). Și noi am fost cu toții câștigați de Cristos, și de aceea am venit astăzi aici pentru a alerga, pentru a-l câștiga iarăși, pentru ca întreaga noastră viață să fie îmbrăcată de prezența Sa. Așa cum i s-a întâmplat Sfântului Paul: “Nu mai sunt eu cel care trăiesc, ci Cristos trăiește în mine. Această viață în trup, eu o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe sine însuși pentru mine” (Gal 2,20). A permite să pătrundă această prezență se numește memorie: este ceea ce face ca toate temnițele noastre să devină un loc pentru a respira, pentru ca orice situație, chiar și cea mai urâtă, să poată fi îmbrăcată de o respirație și de o noutate. Viața ne-a fost dată pentru asta: pentru a recunoaște din ce în ce mai mult ce înseamnă Cristos. Pentru ca orice situație pe care ne-ar fi dat să o înfruntăm sau să o trăim, orice durere, orice suferință să poată fi locul, prilejul în care Cristos se revelează pe sine însuși și ne face să înțelegem tot mai mult până în ce punct El iubește viața noastră și vrea să o schimbe, să o facă să devină măreață.

Prieteni, să parcurgem drumul spre Loreto conștienți de nimicul nostru, pentru că altfel am fi formali, inconștienți de nevoia noastră. Nu avem altceva, pentru a susține drumul, decât această nevoie a noastră, cu ochii îndreptați spre Fecioara, “fântână vie de speranță” (Dante, Paradisul, XXXIII, 12), uitându-ne la Ea fără să cenzurăm nimic. Iată cum viața noastră se poate umple de speranță. Oricare ar fi momentul pe care-l traversăm, să mergem spre Ea cu întreaga noastră nevoie, pentru ca Cristos să poată umple viața noastră de Prezența Lui.